

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσῆμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δυόγουστο Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου. (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βερέρη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΔΥΟΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ἡ στωικὴ Ἀντωνιέττα ἐπὶ τοσοῦτον παρεφέρθη, ὥστε ν' ἀναμνησθῆ καὶ τῆς προτάσεως τοῦ Γεράρδου, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του. Ἐφρανόσθη ὅτι ἔβλεπε ἀρχαῖον πύργον, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ γηραιῶν δένδρων, τὸ κυανοῦν κάτοπτρον μεγάλης λίμνης, δειροστοιχίας μακρὰς ὀμιχλοσκεπεῖς, εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων διέκρινεν ὡς ὀπτασίαν ἰππέα παρακολουθούμενον ὑπὸ τῶν κυνῶν του· ἐφρανόσθη τὴν ἡδύτητα τῶν συνδιαλέξεων, τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ἐρεῖδῃται ἐπὶ βραχιόνος τινοῦ κατὰ τοὺς περιπάτους καὶ τὴν παράδοξον ἐκείνην φρικίαν ὑφ' ἧς κατελήφθη, ὅτε ὁ Γεράρδος, ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀμάξης, τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Πᾶσαι

αὐταὶ αἱ σκέψεις παρέφερον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν λογισμόν καὶ συνεχίησαν τὴν καρδίαν της, ὥστε δὲν ἤκουσε τὸν Γεράρδον προσερχόμενον ἐν σπουδῇ καὶ ἀνησυχίᾳ, οὐδὲ ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ δύο χονδρὰ δάκρυα διαφυγόντα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνῶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν.

— Κλαίετε ; εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά της ; μήπως πάσχετε ;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα ἐνεθυμήθη τὴν παιδαγωγόν μου καὶ τὸν ἀτυχῆ Σιδώνιον καὶ ἐθλίβην κάπως ὅπως καὶ τὴν πρῶταν, καθὼς εἶδετε.

— Δὲν θὰ κοιμηθῆτε πλέον ;

— Ἐκοιμήθην ἀρκετὰ, εὐχαριστῶ ἄλλὰ σεῖς, κύριε ; . . .

— Ὡ ! ἐγώ, ἐνόσφ σὰς βλέπω νὰ θρηνητε . . .

— Δὲν θρηνώ . . . ἀλλ' εἶμαι ἀνυπόμονος . . .

— Διατί ;

— Εἶνε μεσονύκτιον ἡ σελήνη φέγγει δὲν βλέπετε πόσον ὁ καιρὸς εἶνε ὠραῖος καὶ γλυκὺς ; Ἄν συγκατατίθεσθε, εἶμαι πρόθυμος ν' ἀναχωρήσω αὐριον τὸ πρῶτὸν θὰ φθάσω εἰς τὸ τέμα τῆς ὁδοπορίας μου καὶ σεῖς δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσητε τὸν δρόμον σας μόνος. Σὰς ἰκετεύω, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πάραυτα ἐπελήφθη τῆς παρασκευῆς τῶν ἵππων. Ὁ ἐκ τούτου προξενηθεὶς κράτος ἀφύπνισε τὸν σιδηουργόν. Ὁ Γεράρδος ἔδωκεν αὐτῷ μίαν πιστόλαν, τὴν φορὰν δὲ ταύτην αὐτὸς ὁ ἴδιος προέτεινε τὴν χεῖρά του, διὰ νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν πόδα ἡ Ἀντωνιέττα τὴν ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου. Μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δύο ταξειδιῶται ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ σιδηρουργείου.

Εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κοίτης ὁδοῦ ἡ Ἀντωνιέττα ἐσταμάτησε τὸν ἵππον της, ἐστράφη καὶ ἐκύτταζε μὲ τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνον καὶ ἐκφραστικὸν βλέμμα της τὴν μικρὴν ἐκείνην καὶ ἀπόκρυφον φωλεάν, ἅπου εὔρε καταφύγιον ἡ πρώτη της εὐτυχία.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ νεῦνις ἐπισπεύδουσα τὴν πορείαν τοῦ ἵππου.

— Πόσον ἐπιφυλακτικὴ εἶσθε πρὸς ἐμέ, πόσον ὑποπτος, δεσποινίς ! Τὰ ὄμματά σας ἐξέφραζον μίαν ἰδέαν, μίαν σκέψιν, ἀλλὰ μοὶ τὴν ἀποκρύπτετε.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Ὡς χάριν σὰς τὸ ζητῶ, εἶπε πλησιάζων, ὀμιλήσατε ! . . . εἶπετέ μοι αὐτὴν τὴν σκέψιν σας . . .

— Δύο σκέψεις μὲ ἀπνησχόλουν, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ τῆς ἀκατασχετοῦ αὐτῆς εἰλικρινείας.

— Ἄς ἀκούσωμεν !

Καὶ ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὸ γόνυ του ἔψαυεν ἤδη τὴν ἀμαυρὰν ἐσθῆτα τῆς νέας.

— Ἡ μία σκέψις, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα ἦτο ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐλησημόνησα νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν, ἐγερθεῖσα τῆς τραπέζης.

— Φεῦ ! δεσποινίς. Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν θὰ μνησικακήσῃ, ἀφοῦ ἀρκετὸν καιρὸν θ' ἀφιερῶσθε εἰς αὐτόν. Ἄς ἀκούσωμεν τὴν ἄλλην σκέψιν, παρακαλῶ.

— Ἡ ἄλλη, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης, ἦν ματαίως προσεπάθει νὰ καταστήσῃ εὐσταθῆ, ἦτο ὅτι αὐτὸν τὸν χαρίεντα μικρὸν οἰκίσκον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήλθομεν δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ πλέον !

Καὶ μαστίσασα τὸν ἵππον της, ὡς νὰ ἠσχύνητο, διότι διέπραξεν ἀμαρτημά τι, ἀπεμακρόνητο τοῦ Γεράρδου, οὐτινος ἡ ἐπαφὴ, ἡ πνοή, τὰ βλέμματα καὶ πάλιν ἠσθάνετο ὅτι τὴν ἐφλόγιζον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, σιωπηλοὶ καὶ κατηρεῖς ἀμφότεροι ὤδεον βήματι ταχεῖ. Ἐφώτιζεν ἤδη ἡ ἠὼς τὴν πεδιάδα, καταλαβοῦσα αὐτοὺς εἰς τὴν εἰσόδον τῆς Μεζιέρης.

Διεκρίνετο ἄνωθεν τῶν οἰκιῶν τὸ ὕψωμα ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν.

Ὅτε εἰς τῶν παρὰ τὴν πύλην φρουρῶν ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς μακρόθεν τὸ κτίριον,

ἡ Ἀντωνιέττα ὠχρίασεν. Ὁ Γεράρδος ἀντελήφθη τῆς ταραχῆς τῆς.

— Ἄς σπεύσωμεν! εἶπεν ἡ νεάνις.

Καὶ ὤρμησε κρατοῦσα τὰ ἡνία μὲ χειρῶν πυρέσσουσαν καὶ μὲ τὸ ὄμμα ἀδακρυ πρὸς τὴν ὁδόν, ἀπέχουσαν περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα τῆς μονῆς, ἧς ἐφαίνοντο εὐκρινῶς ἡ εἴσοδος καὶ τὰ παράθυρα.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος προδραμῶν ἐφραξε τὴν δίοδον τοποθετήσας πλαγίως τὸν ἵππον του.

— Ἀκούσατέ με, δεσποινίς, σὰς ἰκετεύω, εἶπεν ἡ μορφὴ σας εἶνε ἠλλοιωμένη, τρέμετε. Σταματήσατε ἐδῶ· πολλὰ ἐσκέφθη, ἀφότου ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τοῦ σιδηρουργείου καὶ πολλὰ παρετήρησα. Νῦν εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν μεταβαίνετε εὐχαρίστως νὰ ἐγκλεισθῆτε εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ νεάνις ἠθέλησε ν' ἀντίπη, ἀλλ' ὁ νέος ἐξηκολούθησεν.

— Μὴ τὸ ἀρνήσθε· ἐνθυμήθητε τὴν προσφορὰν μου. Γυρίσατε ὀπίσω, εἶνε ἀκόμη καιρός. Ἐκεῖ πέραν θὰ εὑρετε μίαν φίλην, μίαν προστάτιδα, τὴν μητέρα μου. Ἐκεῖ πέραν εἶνε ἡ ἐλευθερία, αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου· ἐδῶ εἶνε ἡ μόνωσις, ἡ σιγή, ἡ λήθη.

— Ἡ λήθη!... ἐπιθύρυσεν ἐκείνη.

— Δεσποινίς, δι' εὐσπλαγγχίαν σὰς τὸ ζητῶ, μὴ θυσιασθῆτε! Ἐπιστρέψατε, ἴδατε πῶς εἶνε χαριεντες οἱ λειμῶνες, πῶς εἶνε ῥόδινα τὰ βουνὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου τοῦ Λαβερνῆ! Ἐδῶ, κυττάξατε, τὰ τεῖχη εἶνε μαῦρα, καὶ σκοτεινοὶ οἱ θάμνοι τῶν πύξων. Ὅπισθὲν σας τὸ πᾶν μειδιᾷ, εἶνε ἡ ζωὴ. Ἐμπροσθὲν σας τὸ πᾶν πενθεῖ καὶ ἐκφοβίζει, εἶνε ὁ θάνατος.

Ἡ νεάνις ἔριψε βλέμμα κατηφὲς ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου κτιρίου.

— Ἀντωνιέττα, ἀδελφὴ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἐὰν δὲν ἀγαπᾶτε κανένα ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς ὃν σὰς προσκαλῶ νὰ ἐπιστρέψητε, ἀναλογίσθητε τοῦλάχιστον τὴν λύπην, ἣν θὰ προξενήσθε εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ ὑμῶν.

— Εἰς ποῖον ἄρα γε;

— Εἰς ἐμέ, ὅστις αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν φιλίαν τόσοσιν ζωηράν, τοιαύτην ἀπέκτησα συνήθειαν ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων, ὥστε ἐὰν μὲ ἀφήσητε διὰ νὰ εἰσέλθῃτε εἰς αὐτὸ τὸ πένθιμον μοναστήριον, θὰ αἰσθανθῶ ὅτι κάτι τι τὸ συνδέον τὴν καρδίαν μου μετὰ τῆς ὑμετέρας θὰ διαρραγῆ καὶ θ' ἀφήσῃ τραῦμα αἰώνιον ἐν ἐμοί.

— Κύριε!.. μὴ μοῦ λέγετε αὐτὸ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ὡγὰ ὡς φάσμα, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὄμμα ἐξηκόντισεν ἀσυνήθη λάμψην, ἂν εἶσθε χριστιανός, κύριε, μὴ τὸ λέγητε αὐτὸ!

Καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἀπέκρυψε τὴν εὐγενῆ μορφὴν τῆς παριστώσα ἐξαισίον εἰκόνα ἀπελπισίας.

— Ἀντωνιέττα! ἔλθετε, ἔλθετε! εἶπεν ὁ Γεράρδος ἀπαζών τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς, ὃν ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς ἡ ἀναβάτης νὰ κινηθῆ ποσῶς.

Αἰφνης εἰς ἓν πᾶν παραθύρων τῆς μονῆς ἐνεφανίσθη μοναχὴ ὑψηλοῦ ἀναστή-

ματος καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ, ἧτις ἔκραξε:

— Σεῖς εἰσθε, δεσποινίς Λεσαβιέρ;

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐστράφη.

— Μὲ κράζου, εἶπεν αἰφνιδίως ἀνανήσασα, ἀφιπέυσασα εὐθύς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ ἵππου.

— Γρήγορα, γρήγορα! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος προσπαθῶν ἀκόμη νὰ τὴν ἀνεγείρῃ.

Ἄλλ' ἡ πύλη τῆς μονῆς ἠνεώχθη· ἐφάνησαν προσερχόμεναι πολλαὶ μοναχαί. Ὁ Γεράρδος παρήτησε πᾶσαν προσπάθειαν.

— Χαίρετε, κύριε Λαβερνῆ! ἐπιθύρυσεν ἡ περιλῦπος νεάνις. Χαίρετε, διὰ παντός!

— Ἀντωνιέττα! εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν, ὑπὸ τὸ Πινερόλον, Γεράρδος Λαβερνῆ, ὑπολογαγὸς τῶν δραγῶνων. Ἄν ποθήσθε ποτέ τι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, γράψατέ μου μίαν γραμμὴν, μίαν λέξιν, καὶ θὰ δράμω ἀμέσως. Ἀντωνιέττα! σὰς ἐγνώρισα ἀπὸ εἴκοσι ὥρων· ἀλλὰ θεωρεῖτέ με φίλον σας αἰώνιος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀκίνητος, παγωμένη, μὲ τὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ Γεράρδου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον περιστοιχιζομένη ὑπὸ μοναχῶν, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται κἂν ὅτι οἱ πόδες τῆς ἤγγιζον τὸ ἔδαφος.

Τοιαύτη ἦτο ἡ νεάνις, ἣν ὁ κύριος δὲ Λαβερνῆ εἶχεν ἀγαπήσει περιπαθέστατα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Εἶχε πέμψει πρὸς αὐτὴν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐπιστολὴν μὲ τὴν ὑπογραφήν «Γεράρδος». Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, πλήρης εὐσεβῆστος στοργῆς, ἀπεστάλη πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν ὑπὸ τῆς ἡγουμένης, χωρὶς ἡ νεάνις νὰ μάθῃ τι. Πλὴν ἐπειδὴ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς διετηρεῖτο ὑπὲρ ποτε φλογερὰ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Γεράρδου, ἐπειδὴ ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἡγουμένην, ἧτις ἠρώτα αὐτὴν περὶ τοῦ νέου, τοῦ μόλις ὀφθέντος εἰς τὴν πύλην τῆς μονῆς καὶ εὐθύς ἀφάντου γενομένου, ἐπειδὴ δὲν παρήρχετο ὦρα χωρὶς νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν ὅπως ἐπανίδῃ τὸν φίλον τῆς, ἐκείνον ὅστις τὴν εἶχεν ἀποκαλέσει ἀδελφὴν καὶ Ἀντωνιέτταν ἀπλῶς, μὲ ὄλην τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον σιγὴν τοῦ νέου, οὐδέποτε ὑπέθεσεν ὅτι τὴν ἐλησμόνησε καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀναμένῃ.

Ἄμα ὅμως ἐγνωστοποιήθη αὕτη ὅτι ἔπρεπε νὰ προετοιμασθῆ ὅπως περιβληθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ ἀμέσως ἐπὶ τῇ φρικαδεῖ ἰδέα τοῦ αἰώνιου ἀποχωρισμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ περιμεινῇ ἐπὶ πλέον. Ἐγραψε τότε πρὸς τὸν Γεράρδον τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶδομεν ἐν χειρὶ τοῦ Κατινᾶ, παρὰ τὴν Σταφάρδην.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη συνελήφθη παρὰ τῆς ἡγουμένης καὶ ὡς ἡ τοῦ Γεράρδου, ἐστάλη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Γινώσκουμεν τὴν ἀνησυχίαν τοῦ Γεράρδου ἐπὶ τῇ ἀνακοινώσει τῶν λυπηρῶν ἐκείνων εἰδήσεων· εἶδομεν τὴν πατρικὴν ἀγαθότητα, μεθ' ἧς προσήνεχθη ὁ Κατινᾶ πρὸς τὸν ἀξιωματικόν

τοῦ· γινώσκουμεν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βελαίρ, τὸ ταξιδιὸν του καὶ τὴν αἴσιον αὐτοῦ ἀφιξιν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου τὸν ἀφήσαμεν, θιγγάνοντα μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ κακὸν μανδολίνον. Γινώσκουμεν πῶς ὁ Λαγκομπέρζ τὸν ἐμάντευσε καὶ τὸν ἀνέγνωρυσεν ἐκ τῆς μελωδικῆς φωνῆς.

Ἀπομένει ἡμῖν νὰ μάθωμεν διατί ὁ κ. Λουδοῦ ἐκρινεν εὐλογον ν' ἀφήσῃ ὅπως περιέληθαι εἰς χεῖρας τοῦ Λαβερνῆ ἢ ἐπιστολὴ ἐκείνη καὶ ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ ὑπουργὸς ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ μεταβῆ αὐτοπροσώπως μετὰ τοῦ κατασκόπου Λαγκομπέρζ νὰ κατοπτεύσῃ τὰ διαβήματα τῆς Ἀντωνιέττας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, ἃς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς ἡ ἀπειρος κόρη ἔγραφε τόσοσιν ἀφρόνων πρὸς τὸν Γεράρδον.

Σ

ΤΟ ΑΝΔΗΡΟΝ

Ἀφοῦ ὁ Βελαίρ ἐν τῷ πανδοχεῖῳ ἐθραυσεν ἐκ τῆς ἀκαταπαύστου κορούσεως τὰς δύο μόνας ἀπομενούσας χορδὰς τοῦ μανδολίνου, ἠσθάνθη ἑαυτὸν κατὰ πάντα καλῶς ἔχοντα. Τὸ σῶμα ἦτο κατὰκοπον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἦτο ἀκμαῖον.

— Δὲν πρόκειται νὰ κοιμηθῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Ἄν κοιμηθῶ, θὰ μείνω κοιμώμενος σαράντα ὀκτῶ ὥρας, ἐνῶ τὰς τέσσαρας τὸ πρῶν ἡ δεσποινίς τοῦ νέου μου φίλου πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἀνδρῶν. Ἐπειτα ποῦ ἄρα γε εἶνε αὐτὸ τὸ ἀνδρῶν; πρὶν τὸ ἀνεῦρω θὰ περάσῃ καιρός. Στὸ πόδι! θὰ ἦτο νόστιμον νὰ διανύσω διακοσίας πενήντα ἐπτὰ λεύγας διὰ ν' ἀποτύχω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας!

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο μέλας ὡς πένθιμος πέπλος. Ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε μετὰ σφοδρότητος ἰκανῆς νὰ ἐκρίζωσῃ τὰ δένδρα.

— Ἐξαιρέτος καιρός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Ἀλλὰ τί ἀλλόκοτον ὦραν ἐδιάλεξεν αὐτὴ ἡ δεσποινίς. Τὰς τέσσαρας τὸ πρῶν!.. τὸ χάραγμα! Διατί νὰ μὴ μοῦ δώσῃ συνέντευξιν τὰ μεσάνυκτα, τὴν ὦραν τῶν ἐρωτῶν, ὅτε εἶνε σκοτάδι βαθύ.

Καὶ ἤρχισε νὰ τονθορίζῃ:

Μεσονυκτιῶν ὦρα·
Δὲν εἶνε νύκτα πλέον,
Δὲν εἶν' ἀκόμ' ἡμέρα.
Ἐρωτῶν ὦρα!

— Ἄς ἰδοῦμεν! ἐπανέλαβεν, ἂν ἔχω ὅλα τὰ χρειάζόμενα διὰ τὴν ἀπαγωγὴν. Ἐν σχοινίον μὲ κόμβους. Ἰδοῦ τὸ σχοινίον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμω τοὺς κόμβους. Ἄς ὑπολογίσωμεν· ὅταν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου ἔχουν ὕψος εἴκοσι ποδῶν εἶνε ἀρκετόν· ἄς κάμωμεν δώδεκα κόμβους εἰς τὸ σχοινίον... Ἄ!.. καὶ μίαν θηλειᾶν εἰς τὴν ἀκρὴν διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῆ ἡ νέα νὰ προσδέσῃ εἰς κανένα δένδρον καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴ τσακισθῶ!.. Τώρα τίνος ἀλλοῦ ἔχω ἀνάγκην; ἐνὸς ἵππου. Ἐχω ἓνα καὶ μοῦ φαίνεται ἀξιόλογος. Εἶνε εἰκοσιτρεῖς λεύγαί ἀπὸ τὸ μοναστήριον μέχρι τοῦ πύρ-

γού του Λαβερνή διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ. Τὸ ἄλογόν μου θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ διανύσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, εἰς τὴν μισοσιὰ τὸ ἀλλάξω καὶ τελειώνει. Ἐνα φανάρη!.. μπᾶ! δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀφοῦ ἡ αὐγὴ θὰ μᾶς φωτίζει. Ἐνα ὄπλον... ἔχω τὸ ξίφος μου. Ἐμπρός!

Ὁ Βελαίρ, μετὰ τῆς ἀποσκευῆς του, ἐξήλθε σιγὰ-σιγὰ μὲ βῆμα κλονούμενον ἐκ τοῦ πανδοχείου τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εὐρέθη ἀντικρὺ τῆς μονῆς.

Ἡ δρῶσος τῆς νυκτός, ἡ προσέγγισις τῆς κρισίμου στιγμῆς ὤξυναν, οὕτως εἰπεῖν, πάσας τὰς διανοητικὰς δυνάμεις τοῦ μουσικοῦ. Ὅσακις ὁ κίνδυνος δὲν παραλύει τὰ ψυχικὰ σθένη, διπλασιάζει τὴν δραστηριότητα. Ὁ Βελαίρ ἐγένετο ὀξυδερκὴς ὡς αἰλουρος καὶ φρόνιμος ὡς ὄφις. Προσέδεδεσε κατ' ἀρχὰς τὸν ἵππον του εἰς τὸν κορμὸν δένδρου καὶ εἰσέδυσεν ἐλαφρῶς βαδίζων εἰς τὴν κοίλην ἀτραπὸν ἣν ἀνεφέραμεν, τὴν κειμένην παρὰ τὸ σαθρὸν τεῖχος, ἐφ' οὗ ἐφύοντο οἱ θάμνοι τῶν πύξων. Χάρις τῇ στρατηγικῇ ταύτῃ προφυλάζει, δι' ἧς καὶ μόνως ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κυρίου Κατινά, ἠδυνήθη ὁ μουσικὸς νὰ προβῇ εἰς τελεσφόρον κατόπτεισιν καθ' ὅλον τὸν περίξ περιβόλον.

Τότε συνεχάρη ἑαυτὸν, διότι μετέβη πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Ἔσχε καιρὸν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ σημειώσῃ ὅτι μία ἄκρα τοῦ τοίχου, ἀπομακρυνομένη τῆς ὁδοῦ, προὔχουσι σχηματίζουσα εὐθείαν γωνίαν πρὸς τοὺς ἀγρούς. Ἐκεῖ δὲν ἠκούετο ποσὸς κρότος βημάτων, ὑπῆρχον θάμνοι, ὅπισθεν τῶν ὀποιῶν, ἠδύνατο νὰ κρυφθῇ, στάσεις ὑψηλοὶ βρώμης φθάνοντες μέχρι τῆς βάσεως τοῦ τοίχου, ἐκτείνων δὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου ὁ Βελαίρ, ἀνεκάλυψε πάσας τὰς ρωγμὰς καὶ τὰ χάσματα, ἅτινα περιεγράψαμεν καὶ ἅτινα ἐσχημάτιζον ἐξαιρέτους βαθμίδας, ἐξ ὧν ἀνὴρ εὐκίνητος καὶ ἀποφασιστικὸς ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ.

— Ἀρκεῖ ἡ δεσποινὶς αὐτὴ νὰ ἔχη τὸν κοινὸν νοῦν, ἐσκέφθη, ὅπως μὴ προτιμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀνδῆρου τὸ βλέπον εἰς τὴν ὁδόν. Ἥμπορεῖ νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν κόσμος καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν συνδιάλεξίν μας· θὰ ἐμφανισθῇ λοιπὸν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ· πηγαίνω νὰ πάρω τὸν ἵππον μου καὶ νὰ ἐπιχειρήσω κατόπτεισιν ὀλίγουρα.

Ὁ Βελαίρ ἐξέτελεσε τὸ σχέδιόν του ἐπιτυχῶς. Ὡδήγησε τὸν ἵππον του διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ τῆς βρώμης, ἡ δὲ διάβασις δὲν προὔξενεν ἄλλον κρότον εἰμὴ τὸν θροῦν τῶν στάξεων, συγχεόμενον ἄλλως τε, χάρις εἰς τὸν ἀνεμον, μὲ τὸν θροῦν τῶν κλάδων. Κανεὶς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ περίξ, οἱ κύνες ὑλάκτου ἀνταποκρινόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν. Τρία τέταρτα ὥρας ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον τῆς μονῆς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βελαίρ, τρεῖς παρὰ τέταρτον, ἂν ἡ νέα ἦτο ὀλίγον τι περισσότερον ἐξυπνος, θὰ ἔβαζε ἐμπρὸς τ' ὠρο-

λόγι τῆς· ἐγὼ ἂν ἤμην μοναχὴ καὶ ἂν ἐπερίμενα τὴν ἐπίσκεψιν ἐραστοῦ ἐρχομένου ἐξ ἀποστάσεως διακοσίων πενήντα ἐπτὰ λευγῶν, θὰ ἔμενα ἀγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ ἀνδῆρον.

Καὶ ἐτονθόρισε:

Ἄφου πρέπει ν' ἀποθάνω.
Τὶ ἀξίζει μία ὥρα,

— Τί ὠραία στιγμή! ἐξηκολούθησεν. ὦ, ὦ! τί συμβαίνει ἐκεῖ; Ἐνας λαγός!.. θὰ ἐπάτησα ἐπάνω εἰς τὴ φωλιὰ του. Ὅριστε τώρα ποῦ ἐξαφνίσθη καὶ τὸ ἄλογόν μου.

Τῷ ὄντι, τὸ μικρὸν τετράποδον ἐπτόησε τὸ μέγαλον. Ὁ Βελαίρ ἔδεδεσε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του εἰς τὴν ἐξοχὴν χονδρῶ λιθοῦ, κειμένου παρὰ πόδας τοῦ τοίχου.

— Τώρα, εἶπεν, ἂν ἡ δεσποινὶς θέλῃ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τῆς, ἐγὼ πρέπει νὰ οἰκονομήσω τὰς στιγμὰς μου. Ἄς ἀναρριχηθῶ εἰς αὐτὸν τὸν τοῖχον· θὰ κερδήσω καιρὸν ὅπως δήποτε.

Ἐξήρτησεν ἐκ τοῦ βραχιονός του τὸ σχοινίον μὲ τοὺς κόμβους, ἐπωφελούμενος δὲ ἀπὸ πάσης ρωγμῆς, ἣν εἶχον ὀρύξει ἐν τῷ τοίχῳ οἱ ἀκανθόχοιροι, κατώρθωσεν ἄνευ πολλῶν κλονισμῶν νὰ δράξῃ διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρός του τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶνε πολλὰ σπασμένα γυαλιὰ καρφωμένα ἐκεῖ ἐπάνω, εἶπε, καὶ νὰ μὴ μοῦ ἔμβῃ κανένα εἰς τὸ χέρι. Θὰ πέσω ἀπὸ ὕψος δεκαπέντε ποδῶν καὶ θὰ συντρίψω πολλὴν βρώμην!

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐπιχειρήσεώς του εὐρίσκετο, ὅτε κρότος αἰφνιδίως ἀντήχησεν ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτοῦ. Θροῦς ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν πύξων καὶ σκιά τις ἀνθρωπίνῃ ὠρθῶθη ἐν τῇ σκοτίᾳ ὑπεράνω τῶν θάμνων.

Ὁ Βελαίρ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ὡς κοχλίας εἰσάγων τὸν λαιμὸν εἰς τὸ κέλυφος του· ἀλλ' ὁ κοχλίας δὲν ἔχει χεῖρας ἐκτεθειμένας ἐκτὸς τῆς κατοικίας του, ἐνῶ ὁ Βελαίρ εἶχεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του ἐξαρτωμένας ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου. Ἐσulloγίσθη ἀμέσως τὸν Ἐλληνα Κυναίγειρον, ὅστις εἰς παρομοίαν, οὐχ ἦττον δυσάρεστον περίστασιν, ἀπώλεσε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀποκοπεῖσαν ὑπὸ Πέρσου, εἶτα τὴν ἀριστεράν, καὶ ὅστις, ἀναγκασθεὶς ν' ἀρπάξῃ τὴν λέμβον διὰ τῶν ὀδόντων, ἀπώλεσε τελευταῖον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποκοπεῖσαν.

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ἀπίθανος, ἀλλ' ὁ Βελαίρ ἐπίστευεν αὐτὴν σοβαρῶς κατ' ἐκείνην δὲ τὴν περίστασιν ἡ ἀνάμνησις τῆς ἦτο φρικτὴ.

— Ἄν μοῦ καταφέρουν καμμίαν μὲ τὸν πέλεκυν εἰς τὰ δάκτυλά μου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἄς γλιστρήσω κάτω καλλίτερα· εἶνε ὀλιγώτερος κίνδυνος.

Ἄλλ' ἀντὶ ν' ἀκούσῃ συρίζοντα τὸν πέλεκυν, ἤκουσε φωνὴν συγκεκινημένην, ἡδεῖαν, ἣτις τῷ ἔλεγε:

— Σεῖς εἴσθε, κύριε Γεράρδε;

Ἡ κεφαλὴ του ὠρθῶθη ἀνωθεν τῶν ὠμων, κατέβαλε προσπαθειαν, ποιήσας

ἄλλα σχεδὸν καὶ εὐρέθη ἀντικρὺ θελκτικωτάτης ὠχρᾶς νεανίδος, ἣτις παρηκολούθει ἐναγωνίως τὰς προσπαθείας του.

Ἄλλὰ παραχρῆμα, εὐθὺς ὡς τὰ πρόσωπά των εὐρέθησαν ἀντιμέτωπα, πρὶν ἢ ὁ Βελαίρ προφθάσῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἡ νεαρὰ μοναχὴ ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὠπισθοχώρησε.

— Δεσποινὶς Ἀντωνιέττα, μὴ φοβῆσθε! ἔκραζεν ὁ Βελαίρ· δὲν εἶμαι ὁ κύριος Γεράρδος, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἔρχομαι ἐκ μέρους του. Βλέπετε ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομά σας· μὴ φεύγετε, πλησιάζατε.

Ἡ Ἀντωνιέττα δὲν ἐπλησίασεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ὠπισθοδρόμησε πλέον.

— Δεσποινὶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ, ἐὰν εἶχα μίαν μόνην χεῖρα ἐλευθέραν θὰ σὰς ἐδείκνυα τὰ διαπιστευτήριά μου. Εἶνε ταῦτα ἡ ἐπιστολή, τὴν ὅποιαν ἐγράψατε σεῖς πρὸς τὸν κύριον Λαβερνή καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἤμην διαπεπιστευμένος παρ' ὑμῖν, ὡς λέγουσιν οἱ πρέσβεις. Ἡ ἐπιστολή αὕτη εἶνε εἰς τὸ θυλακίόν μου, ἐδῶ δίπλα· λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὴν πάρετε...

Ἄ! διστάζετε, βλέπω, τόσον τὸ χεῖροτερον· εὐρίσκομαι εἰς πολὺ ἀσχημὴν θέσιν καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν χάνω τὰς δυνάμεις μου. Παρατηρήσατε ὅτι κρέμαται διὰ μόνων τῶν χερῶν, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διήνυσα, δεσποινὶς, διακοσίας πενήντα ἐπτὰ λεύγας, καὶ μὲ κακὰ ἄλογα... Νὰ τα τώρα!... ἡ πέτρα ὅπου ἀκουμπῶ τὸ χέρι μου κλονεῖται καὶ θ' ἀποσπασθῇ... Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἡ δι' ὄνομα τοῦ κυρίου Γεράρδου, δεσποινὶς, προφθάσατε γρήγορα, διότι θὰ πέσω.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὑπερνεκῶσα τοὺς φόβους τῆς προσέδραμεν ἀρωγὸς εἰς τὰς θλιβεράς ἐπικλήσεις τοῦ μουσικοῦ.

— Δεσποινὶς, εἶπεν ὁ Βελαίρ, ἐκτείνατε τὴν ὠραίαν μικρὰν σας χεῖρα· — ἐξαιρέτα! — πιάσατε τὸ σχοινί, τὸ ὅποιον κρέμαται εἰς τὸν βραχιονά μου — αὐτοῦ, πολὺ καλὰ! — Θὰ σὰς δώσω πᾶσαν ἐξήγησιν ἀμέσως. — Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένα δένδρον;

— Εἶνε αὕτη ἡ φιλύρα, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Πολὺ καλὰ!... τότε εὐαρεστήθητε νὰ προσδέσητε τὴν θηλειάν αὐτοῦ τοῦ σχοινοῦ εἰς ἓνα κλάδον τῆς φιλύρας· ἐκλέξατέ τον ὅμως νὰ εἶνε στερεός, σὰς παρακαλῶ... Ἐτελείωσε;

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἄ! ἀνέκραζεν ὁ Βελαίρ ὡς ναυαγὸς σωζόμενος, ἦτο καιρὸς!

Ἐκρεμάσθη μὲ τὰς δύο χεῖρας του ἀπὸ τὸ σχοινίον καὶ διεσκέλισε τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου, ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἡ Ἀντωνιέττα τὸν εἶδεν ἐνώπιόν τῆς ὑποκλιόμενον μεθ' ὅλης τῆς χάριτος, τὴν ὅποιαν διδάσκει ἡ καλὴ ἀνατροφή.

— Δεσποινὶς, εἶπεν, ὀνομάζομαι Βελαίρ· εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς μουσικὸς, εὐνοούμενος τοῦ κυρίου Κατινά, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὑπῆρέτην ὡς ἐπίλεκτος, ὅτε ὁ κύριος Γεράρδος Λαβερνή, μὲ παρεκάλεσε νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ ἰδοὺ ἦλθα νὰ λάβω τὰς διαταγὰς σας.

— 'Αλλ' αὐτός; ἤρωτησεν ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ἀγωνίας.

— "Ω! αὐτός, δεσποινίς, ἔχει ὑπερησίου. Πιστεύω ὅτι πρόκειται νὰ κυπηθοῦν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ Πεδεμόντιον. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του. Ἦλθα ὅμως ἐγὼ καὶ εἶνε τὸ ἴδιον, ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου. Θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον Λαβερνή, εἰς τὴν κυρίαν κόμησαν, μητέρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ἀληθινά! ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολή σας, ἣτις μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀποστολῆς μου. Εὐτυχῶς εἶνε ἀκόμη νύκτα βαθεῖα καὶ δὲν ἤμπορεῖτε νὰ διαβάσετε, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐμπρός, δεσποινίς, ἀφοῦ εἴσθε σεῖς ἐδῶ, κ' ἐγὼ ἐπίσης.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀταραξίᾳ μεθ' ἧς ὁ ἀγνωστος προέτεινεν αὐτῇ τοιαῦτα ἔσχατα μέτρα.

— Ἄν δὲν σπεύσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ, θὰ χάσωμεν ὄλον τὸ ὄφελος, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέχει τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Ἀλλά, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα, μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν! Μοῦ ὀμιλεῖτε περὶ ἀποδράσεως, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ περιπάτου.

— Καὶ εἶνε περίπατος πραγματικῶς, δεσποινίς, εἰς τῶν ὠραιότερων καὶ μᾶλλον εὐχαρίστων περιπάτων, ἐξ ὧσων δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ ὠραία καὶ θελκτικὴ δεσμοῦτις, ὡς ὑμεῖς. Σὰς λέγω μόνον νὰ σπεύσωμεν, διότι θὰ μᾶς προφθάσῃ ἡ ἡμέρα καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν οἱ ὀχληροὶ τὴν ευκαιρίαν πολὺ δύσκολα ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Ὁ κύριος Λαβερνή σὰς διέταξε νὰ μὲ ὀδηγήσητε εἰς τὴν μητέρα του; εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Βελαίρ ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς ἐτάζοντας μέχρι μυχίων τὴν ψυχὴν του διὰ ν' ἀνακαλύψωσι τὴν εἰλικρινείαν.

— Μὲ διέταξε δὲν εἶνε τὸ ὀρθόν, δεσποινίς, μὲ παρεκάλεσεν εἶνε τὸ σωστότερον. Ἀλλ' εἶτε μὲ παρεκάλεσεν εἶτε μὲ διέταξε, τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον Λαβερνή.

— Μὲ ἀγαπᾶ πολὺ, ὥστε ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ σώσῃ, δὲν εἶνε ἀληθές;

— "Ω, ὅσον περὶ τῆς ἀγάπης του ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι.

— Καὶ σεῖς, κύριε, εἴσθε φίλος του;

— Ἐπιστήθιος.

— Ἐχετε παλαιὰν καὶ ἀκριφῆ φίλιαν;

— Ἀκριφῆ καί, παλαιὰν. δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ἀλλὰ χάνομεν πολὺν καιρὸν... εἴσθε ἀποφασισμένη καὶ ἡ ὄχι;.. Καθ' ὁδὸν θὰ συνομιλήσωμεν περὶ ὧλων αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι θὰ περιβληθεῖτε τὸ σχῆμα αὐριον τὴν μεσημβριαν, ὅτι εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐρισκώμεθα ἤδη εἰς τὸν δρόμον πρὸ δέκα λεπτῶν.

Ἡ Ἀντωνιέττα, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, διετέλει ἤδη ὑπὸ τὸ κράτος πάλης ἐκ τῶν σφοδρῶν ἐκείνων,

αἵτινες ἐξαντλοῦσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός τὰς δυνάμεις. Ἐδίσταζεν, ἐπεθύμει, ἔτρεμεν.

— Διὰ τελευταίαν φοράν, εἶπεν ὁ Βελαίρ εὐγενῶς, σὰς εἰδοποιῶ, δεσποινίς, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν κύριον Λαβερνή νὰ σὰς ὀδηγήσω πρὸς τὴν κυρίαν μητέρα του. Θὰ σὰς ὀδηγήσω καὶ ἐὰν δὲν σπεύσετε, θὰ σὰς ἀπαγάγω μὲ καὶ καλή! Ἐκτός ἐὰν ἀποφασίσετε νὰ φωνάζετε καὶ νὰ κρᾶξετε εἰς βοήθειαν τότε ἀλλάζει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ὑποκλιθῶ ταπεινῶς καὶ θὰ φύγω. Ἐγὼ ἔχθρον ἓνα ὑπουργόν, ὅστις λέγεται κύριος Λουβοά, ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ χωρατεύῃ μὲ τοιαῦτα σκάνδαλα. Λοιπὸν, ἰδοὺ ὁ δρόμος· ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναχωρήσετε;

Ἡ Ἀντωνιέττα, ἣτις ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῆ ἀτενῶς τὸν Βελαίρ, ἐπέισθη τέλος, ἀνευρούσα εἶτε εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνου, εἶτε εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ψυχὴν τὴν δέουσαν ἀπόφασιν.

— Μὲ αὐτὸ τὸ σχοινί; ἤρωτησεν.

— Ναί, δεσποινίς· θὰ ξεσχισθοῦν ὀλίγον τὰ χεῖρα σας· σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι δὲν ἔφερα κλίμακα, ἀλλὰ δὲν δύναται κανεὶς νὰ φροντίσῃ περὶ πάντων. Ἐν τούτοις ἐπεθύμουν νὰ μὴ πάθουν τίποτε τὰ ὠραία χεράκια σας, τὰ ὁποῖα ἀγαπᾶ τόσο πολὺ ὁ κύριος Λαβερνή· μία ἰδέα μοῦ ἦλθε· θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς δέσω ἀπὸ τὴν μέσην μὲ τὸ σχοινί καὶ νὰ σὰς κατεβάσω σιγά-σιγά εἰς τὴν βρῶμην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Ἀντωνιέττα, δὲν πρόκειται εἰς τοιαύτην στιγμὴν νὰ προφυλάξω τὰ δάκτυλά μου.

Ἦρπασε τὸν πρῶτον κόμβον τοῦ σχοινίου καὶ ἀτρομήτως ἐκρεμάσθη ἐκτός τοῦ τοῖχου· ἡ μικρὰ νευρώδης χεὶρ τῆς ἀνεζήτησε κατόπιν τὸν δευτέρου κόμβον, ἔπειτα δὲ τὸν τρίτον καὶ καθεξῆς, μετὰ τῆς ταχύτητος, ὥστε ὁ Βελαίρ τὴν εἶδε κατελθοῦσαν, πρὶν προφθάσῃ νὰ συστήσῃ αὐτῇ προσοχὴν.

— "Ὡρα καλή! εἶπεν ἰδοὺ συνένοχος, ἣτις θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἀρκετὸν κόπον. Εἶνε ἡ σειρὰ μου τώρα· εἰς τὸ ἄλογον καὶ ἔμπρός!

Καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀσκῆσιν τῆς Ἀντωνιέττας, μὲ τὴν διαφορὰν ταύτην ὅμως ὅτι φθάσας εἰς τὸ ἡμισυ, ἐπήδησε κάτω διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον.

— Ἐλάτε τώρα, δεσποινίς, εἶπεν. Τὸ ἄλογόν μου εἶν' ἐδῶ σιμὰ· περιμένετε νὰ τὸ λύσω.

Ἀἴφνης, ἐνῶ ἔλυε τὸν ἵππον, ἤκουσε βήματα παρὰ τὸν τοῖχον καὶ εἰς τὴν γωνίαν ἐνεφανίσθη ἀνὴρ τις.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἱ Γυναικες

εἶναι ὡς τὰ ἀνήθη, τὰ ὁποῖα τυχαίως φύονται εἰς τὴν σκιάν· τείνουσιν ἀδιακόπως πρὸς τὸ φῶς, καὶ ἡ οὐτως ἢ ἄλλως θέλουσιν πάντοτε νὰ ἀνοίξωσι τὸν θροαστὸν καὶ μυροδόλον κάλυκα των εἰς τὸν ἥλιον, ὅστις τὰ μαρναίνει καὶ τὰ καταβιβρώσκει. Μόνον τὸ ἴον, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, προτιμᾷ ἐκ μετριωφροσύνης νὰ μὴν κεκρυμμένον· ἀλλὰ τότε φέρεται τὸ πένθος τῆς ἀνωφελοῦς ὠραιότητός του.

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Καλλίστα, σὰς συνοδεύω.

— Χωρὶς τὴν ἀδεια μου; αὐτὸ εἶνε πολὺ.

— Ἄν δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό, καὶ καθὼς βλέπω, κύριε, ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ σὰς πῶ ὅτι πολὺ κακὰ μ' ἐκλαμβάνετε. Μὲ πῆρατε γιὰ παστρική καὶ σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶμαι. Δὲν ἀγαπῶ τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἀποφεύγω ὅταν μοῦ παρουσιάζονται.

— Ἀλλὰ τέλος εἴσθε ἐλευθέρα νὰ πάτε ὅπου σὰς ἀρέσει.

— Ὅχι πάντοτε, ἀλλὰ κἀν ὅμως ὅ,τι μοῦ φαίνεται ἀρεστόν.

— Ἀπόψε μοῦ ἤρесе νὰ παγοδρομήσω, μοῦ ἤρесе νὰ συνομιλήσω μαζὺ σας, διότι μοὶ ἐφάνητε ἀνθρώπος καλοκαταεθραμμένος καὶ τόρα μοῦ ἀρέσει νὰ γυρίσω μόνη σπῆτι μου, πιστεύω δὲ ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ μὲ δυσαρεστήσετε.

— Κάθε ἄλλο ἤμπορεῖτε ν' ἀπαιτήσετε ἀπὸ μένα, ἐκτός τοῦ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε, χωρὶς νὰ ζεῦρω ἂν θὰ σὰς ξαναἰδῶ. Θὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἀλλὰ θὰ σὰς πᾶρω τὸ κατόπιν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἀνεβῶ πίσω στὴν ἀμαξία σας. Καὶ ἂν μοῦ κλείσετε τὴν πόρτα σας, εἶμαι ἱκανὸς νὰ περνῶ ταῖς νύχταις μου κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας καὶ νὰ σὰς κἀνω σερενάδαις, καθὼς οἱ ἰσπανοὶ φοιτηταί.

Ἡ ἀστεία αὕτη ἀπειλὴ ἐπανεφέρε τὸ μειδίμα εἰς τὰ χεῖλη τῆς ὠραίας μελαγχροίνης, ἡ ὁποία ἀπεκρίνατο ἀφοῦ μικρὸν ἐσκέφθη.

— Εἴσθε βλέπω, κύριε, τρομερὸς ἀνθρώπος, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ μὲ ἐκθέσετε ἐὰν ἐπιμένω νὰ ἐναντιῶμαι εἰς τὴν στιγμιαίαν σας φαντασίαν. Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ σὰς κἀνω νὰ ξεθυμάνετε εἶνε νὰ ὑποχωρήσω. Ἄλλως τε, σκοπεύω νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἡ ἀρνησις μου δὲν ἦτο κωκεταριά, ὅτι δὲν ἔχω νὰ σὰς κρύψω τίποτε καὶ ὅτι θέλω σπουδαίως νὰ θέσω τέλος εἰς κατάστασιν ἐπικίνδυνον. Σὰς ὑπόσχομαι λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε, μετίνως ὄρους.

— Τοὺς παραδέχομαι ὄλους.

— Κατὰ πρῶτον, θὰ πάμε πεζῇ. Εἶνε ὠραῖος καιρὸς καὶ δὲν κἀθημαι μακρὰν. Ἐπειτα θὰ μὲ ἀφήσετε ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ οἴκου μου, καὶ δὲν θὰ ζητήσετε νὰ μὲ ξαναἰδῆτε, ἐκτός ἂν σὰς τὸ ἐπιτρέψω.

— Σύμφωνα, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος χαίρων διὰ τὸ πρόγραμμα μὴ περιέχον οὐδὲν ἀπελπιστικόν.

— Τότε ἔλθετε· θὰ ἐξέλθωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Κ. Λοισχρῆ. Εἶνε ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ πάμε σπῆτι μου.